

[Gudiksen.]

dersom en saadan Begrundelse kan gives, hvilket er muligt. Jeg forstaaer det saadan, at det, det gælder om i en saadan Sag, hvor en Arbejder ikke vil aflevere Kortet eller give fyldestgørende Oplysninger, er, at Arbejdsgiveren hurtigst muligt faar Forbindelse med Beskæftigelsesudvalget; men det vil han ikke faa paa den Maade, der her er foreslaaet.

Vi kan ogsaa tænke os det Tilfælde, at en Mand slet ikke møder til det Arbejde, han er antaget til. Skal Arbejdsgiveren saa være pligtig til indhente Oplysninger om hans Medlemsnummer og alle øvrige Oplysninger hos Arbejdsløsheds-kassen, inden han skriver ind til Arbejdsanvisningskontoret? Det er et Spørgsmaal, jeg ogsaa gerne vil have besvaret af den højtærede Minister, idet jeg mener, det vil have stor praktisk Betydning, paa hvilken Maade det Forhold ordnes.

For saa vidt har jeg ikke mere at sige om det foreliggende Lovforslag, men jeg vil gerne gøre et Par Slutbemærkninger.

„Politiken“ skrev forleden, jeg tror det var i Tirsdags: „Den sociale Lovgivning i Danmark vil derefter være godkendt og tiltraadt af de 5 samarbejdende Partier. De har alle Del i Ansaret og Æren for Lovens Udformning.“ Det var, hvad der stod i Bladet, tillige med en Del Kommentarer. Hele Artiklen var skrevet saadan, at Bladet gav Udtryk for, at Socialloven ligesom havde været Genstand for en gennemgribende Revision, som maatte skabe Ro langt ud i Fremtiden, og at 5 Partier stod bag denne Opfattelse. En saadan Betragtning er efter min Formening saa ubegrundet som muligt. Man har netop begrænset denne Revision til kun at omfatte et meget lille Omraade af Sociallovgivningen, nemlig Arbejdsløshedsforsikringen og hvad dermed staar i Forbindelse, Beskæftigelsesudvalgene, som bagefter kommer til Behandling, og visse Bestemmelser i Forsorgsloven, som ogsaa kommer til Behandling i Dag. Og her har man igen begrænset sig til to bestemte Forhold: Misbrugenes Begrænsning og Beskæftigelses Forøgelse. Jeg anser det ogsaa for baade rigtigt og klogt under de herskende Forhold at begrænse Revisionen til dette meget snævre Omraade. Men lige saa rigtigt det er, at kun disse to Problemer er behandlet nu, lige saa givet er det efter min Mening, at den virkelige Revision af Arbejdsløshedsloven — maaske ikke af Socialloven som Helhed — omfattende den Mængde af Spørgsmaal, som er blevet drøftet men henlagt, vil melde

sig, saa snart de ekstraordinære Forhold hører op. De omtalte Betragtninger dækker kun deciderede Københavnersynspunkter, som de 1300—1400 Land- og Bykommuner Landet over ganske bestemt ikke vil godkende.

Naar et stort Blad saaledes kan misforstaa det hele, er det nødvendigt for at undgaa Misforstaaelse at pege paa, hvad Revisionen denne Gang gælder, og samtidig at gøre opmærksom paa, at alle de andre Spørgsmaal maa have deres Løsning, naar Tiden er moden dertil. Det er beklageligt, det skal være nødvendigt med visse Mellemrum at gøre visse Kredse opmærksom paa, at Danmark ikke er København alene, men jeg har fundet det paakrævet i denne Forbindelse at pege derpaa.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

J. S. Foget: Om de Ændringer i den sociale Lovgivning, der i Dag under forskellige Former skal behandles her i Tinget, vil jeg gerne bede om Formandens Tilladelse til at udtale mig ganske kort under eet.

Der er ingen Tvivl om, at den Socialreform, der blev gennemført i 1933 som et Led i den politiske Byttehandel, og de sociale Love, der siden er vedtaget, har haft mange Fejl; mange Smuthuller, som den, der kun er indstillet paa at udnytte saadanne, let har kunnet benytte. Man kan sige, at det har været Lovgivningens Fejl, men man kan efter min Opfattelse med større Ret sige, at det er Administrationen af Lovene, som ikke har været ansvarsbevidst nok. At dette Forhold har medført en vis Slappelse i moralsk Henseende, har vi desværre alt for mange synlige Beviser paa. At Reformerne dog paa anden Maade har virket tilfredsstillende, maa imidlertid ogsaa anerkendes.

Hadde vi nu gennemlevet en Tid under økonomisk gode Kaar, vilde Overgrebene næppe have udartet, som Tilfældet har været, men vi har siden 1933 gennemlevet en i hvert Fald for vort Hovederhverv økonomisk vanskelig Tid. Dette har selvfølgelig medført, at det har været vanskeligt at skille trængende og ikke-trængende, og de Elementer inden for vort Samfund, der søger at leve paa det øvrige Samfunds Bekostning, har derfor haft let Spil. Misbrugene af Sociallovene maatte imidlertid medføre Bitterhed hos den Del af Befolkningen, som skal betale, og derfor har dette Spørgsmaal været i forreste Række i den politiske Debat.